

7.3 Modalități de formare a capitalurilor

Atât finanțarea internă cât și finanțarea externă au avantaje și dezavantaje pentru agenții economici.

Finanțarea internă oferă agenților economici următoarele avantaje:

- menține independența și autonomia financiară a agentului economic acesta neplătind dobânzi, garanții etc.;
- păstrarea capacității de contractare de credite;
- siguranța în finanțarea agentului economic, acesta avându-le permanent la dispoziție.

Printre dezavantaje enumerăm:

- agenții economici dispun de posibilități mai reduse de a investi în sectoare mai rentabile decât propria activitate;
- costul destul de ridicat al autofinanțării.

Finanțarea externă conferă agentului economic avantaje ca:

- timp scurt de acces la resursele financiare necesare mai ales în condițiile actuale, când oferta de credite este mare și dobânzile acceptabile;
- volumul poate fi variabil în funcție de necesitățile agentului economic;
- o serie de facilități la negocierea creditului și la rambursarea acestuia;

Dezavantajele acestui tip de finanțare constau din :

- costuri suplimentare (dobânzi, comisioane) care măresc cheltuielile financiare;
- metodologia de acordare a creditelor presupune parcurgerea unor etape.

7.4. Finanțarea internă. Autofinanțarea

Cel mai important lucru pentru o firmă este de a dispune de resurse interne de finanțare la timp și în volum suficient pentru a-și putea desfășura activitatea normal.

Avantajul folosirii resurselor interne de finanțare este dat de:

- costul scăzut al finanțării, deoarece aceste surse apar „gratuite” la prima vedere;
- nu întotdeauna piața de capital dispune de surse suficiente de finanțare;
- economie de timp (apelarea la surse externe de finanțare prin formalitățile necesare durează uneori foarte mult timp).

De asemenea resursele interne sunt un barometru al folosirii eficiente a capitalurilor societății, stimulând gospodăria judicioasă a resurselor de care dispun societățile comerciale.

Indicatorul care reflectă potențialul financiar determinat de activitatea rentabilă a societății la sfârșitul unei perioade, destinat să remunereze capitalurile proprii (prin dividende) și să finanțeze dezvoltarea viitoare (prin partea din profit destinată surselor proprii și fondului de rezervă), precum și menținerea sau reînnoirea activelor fixe (prin amortizare) este capacitatea de autofinanțare.

Capacitatea de autofinanțare (CAF) se determină prin două metode :

- metoda deductivă;
- metoda adițională.

Prin metoda deductivă capacitatea de autofinanțare este calculată ca diferența între veniturile încasabile (corespunzătoare unor încasări efective sau viitoare) și cheltuieli plătibile (corespunzătoare unor plăți efective sau viitoare).